

převzato z www.signaly.cz

Vánoční rozhovor s P. Františkem Mrázem

SPOLČO

- *společenství mládeže*

Tak je tu opět váš nejoblíbenější; o) časopis Vavřineček - časopis jilemnického spolča. Jistě každý z nás příchodem okamžiku zapálení čtvrté svíce na adventním věnci postupně cítil sílicí kouzlo Vánoc. Pravda, letošní advent mohl být pro někoho z nás zvláštní - bez stromů s jinovatkou, zamrzlých vodních hladin - prostě bez sněhu. To na nás mohlo zapůsobit navenek, ale naše duše se snad soustředila na něco důležitějšího - na svátky plné krásy z narození malého miminka jménem Ježíš.

Nenechme se proto ničím o Vánocích rozhodit a užijeme radosti každým slovem, skutkem,...

Na začátku srpna tohoto roku do našich farností přišel nový pan farář P. František Mráz. Abychom se o něm něco dozvěděli, tak se náš občasník Vavřineček šel zeptat přímo jeho!

Otče, odkud pocházíte?
Pocházím z podhůří Orlických hor, z dlouze se vinoucí vesnice Libchavy, asi 6 km od Ústí nad Orlicí.

Jak vzpomínáte na své dětství? Máte sourozence?

Mám dvě starší sestry, Marušku o 2 roky a Helenku o 11 let, obě jsou vdané a mají rodinu. Na své dětství vzpomínám určitě rád. Myslím, že probíhalo poměrně harmonicky, bez nějakých zásadních otřesů nebo výkyvů, ať už to bylo doma nebo ve škole. Neměl jsem nouzi o přátele a kamarády, se kterými jsem trávil

volné chvíle. Mohu říct, že jsem za toto období vděčný.

Ministroval jste jako kluk?

Ano, ministroval jsem už asi od 6 let. Nejprve v kostele sv. Mikuláše v Dolních Libchavách, pak v kostele sv. Víta v Českých Libchavách /tam jsem to měl z domu blíž/ a ještě později v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí.

Chtělo se Vám chodit do kostela?

Dá se říct, že jsem s tím neměl žádné problémy, až na nějaké „slabší chvíle“, a těch bylo opravdu

-red-

(pokračování na straně č.2)

Vavřineček vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dovíte na adrese <http://spolco.jilemnicko.cz>, kde jsou také k nalezení aktuality. Tento časopis je volně šířitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-

(pokračování ze strany č.1)

jen málo. Rozhodně mě nemusel do ministrování nikdo nutit nebo nějak přemlouvat.

Měl jste kolem sebe věřící vrstevníky? Někjaké společenství?

V období školní docházky na ZŠ bylo věřících vrstevníků jako šafránu. Na celé devítiletce jsme byli vlastně jediná rodina, kde chodili pravidelně do kostela rodiče i děti, pak ještě ministrovali dva hoši, jejichž maminka chodila jen občas. Na střední škole už to bylo o poznání lepší, tam se nás sešlo v jedné třídě hned šest věřících. Bohudíky bylo i společenství mladých v Ústí nad Orlicí, kam jsem spolu se sestrou Maruškou začal chodit asi od svých 13 let.

A jaká byla Vaše cesta ke kněžství? Kdy jste se poprvé zamyslel nad tím jestli byste neměl být knězem?

Cesta ke kněžství byla postupná. Vážněji jsem začal o této možnosti uvažovat na střední škole, asi tak v druháku nebo třetáku, kdy už na mě začala doléhat důležitá otázka, co dál, až bude po maturitě.

Někdo se občas ponořil do meditace příliš hluboko a příliš hlasitě.

Jaké byly reakce na Vaše rozhodnutí stát se knězem?

Rozhodnutí se pro kněžství, zda-li mě skutečně chce Bůh mít knězem, ve mně ještě dozávalo během vojny, tehdy jsem na to měl 2 roky. Přihlášku do semináře jsem tedy podával přibližně půl roku po skončení vojenské služby a reakce na to byly převážně kladné, někdy samozřejmě s údivem a rozpačitostí, hlavně u mých spolupracovníků, kam jsem po vojně nastoupil. Doma jsme se za moje správné rozhodnutí modlili, ale měl jsem v tom naprostou svobodu.

Máte nějaký veselý zážitek ze semináře?

Veselých zážitků za 5 let života v semináři bylo určitě dost. Ty nejpikantnější často přicházely na místě a v době, kdy by je člověk mohl nejméně očekávat nebo potřebovat. Tak například v kapli, kde bylo každodenní ranní rozjímání /budiček v 5.15/ se někdo občas ponořil do meditace příliš hluboko a příliš hlasitě. Nebo nic netušící zbožný bohoslovec se objevil v kapli v klerice s cedulkou na zádech, kde stálo nějaké vtípné poselství pro spolubratry. Nebo, nebo, nebo .....

Kdy jste byl vysvěcen na kněze?

Na kněze jsem byl vysvěcen v sobotu 14. 9. 1991 /Svátek Povýšení Sv. Kříže/ v katedrále v Hradci Králové, biskupem Karlem Otčenáškem.

Kde všude jste působil jako kněz?

Začal jsem už jako jáhen v Jablonci nad Jizerou, kde jsem potom pokračoval jako kaplan u P. Josefa Mazury. Tehdy bylo v našem farním obvodu celkem 7 farností. Odtud jsem odcházel začátkem srpna 1992 do Studence u Horek, ale už v září téhož roku jsem nastoupil do Chotěboře na Vysočině, kde jsem byl 14 let a dál už to znáte.

(Dokončení na straně č.3)

(dokončení ze strany 6)

Neděle 19. 11. 2006

Tak už jsem, deničku, zase doma. Ale stálo to za to! Nejvíc se mi líbila sobota, ale i dnešek byl dost povedený! Nejdříve jsme totiž doprovázeli svou hrou mši svatou v Příchovicích a odpoledne i v Horním Polubném. Ale tato odpolední mše nebyla obyčejná mše! Byla to kouzelná mše... :-) Při ní byl totiž mezi Boží děcka přijat Jakub Hlubuček.

Celý víkend jsme po křtinách zakončili velice pěknou (a chutnou) tečkou. Totiž sladoučkými indiány, které jsme dostali za hudbu od rodičů malého Jakuba.

No nic, tak už Ti, deničku, přeju dobrou noc . . . .

- LuHo -

Společné spolčo dne 4. listopadu

V sobotu jsme se netradičně začali scházet už kolem čtvrté hodiny, a proč? No přece jsme se chtěli vidět co nejdříve, a taky jsme měli v plánu obohatit mši o naši hudbu, a to se neobejde bez zkoušení.

Host večera: P. Paclík ze Studence

Po mši jsme se již v plném počtu přesunuli k našim hostitelům, Luštincovým. Ještě než se programu ujala Ivanka, dostal se mezi nás časopis Vavříneček, a proto jsme se pustili do jeho skládání, protože nás bylo ještě víc než much zvládlí jsme to v rekordním čase. Poté byla modlitba a po modlitbě nám Jana vysvětlila lehkou, ale velmi zábavnou hru. Spočívala v tom, že si každý vylosoval jedno jméno a toho člověka, kterého si vytáhl, měl předvést. Po přestávce s občerstvením se dostavil náš host, studenecký farář, který nám přiblížil témátka – Katecheze a modlitba. Toto téma je velice obsáhlé, a proto byl P.Paclík zasypán spoustou otázek. Po témátku jsme se dověděli slovíčko: „...Kdo hledá přítele bez chyby,zůstane bez přátel...“, které měla na starosti Danča. Přiblížil se konec a Ivanka zavelela k závěrečné modlitbě. Po které byla volná diskuze a odchod domů.

Na závěr musíme poděkovat našemu nebeskému Borci, že to tak pěkně

zařídil. A samozřejmě také rodině Luštincových, Ivance a všem co neváhali a přijeli.

- MaHor -

Můj milý deníčku aneb víkend v Příchovicích

Pátek 17. 11. 2006

Můj milý deníčku, dneska jsme s bratrancelem vyrazili autobusem ku Příchovicím. Přišli jsme tam něco málo před pátou hodinou odpolední a do mše, která byla od šesti, jsme ještě stihli udělat spoustu práce. Předě mši se náš nevelký počet rozrostl o další 3 spolčáky- „Maťátkovi“ a Zdišku. Po večeri se naše akční skupinka chopila florbalových hokejek, vyklidila sál a pustila se do hry. Jelikož to bylo naprosto prvotřídní, ...vydrželi jsme u toho celé 2, 5 hodiny! Hrát florbal tak dlouho ale není jen tak, a proto jsme si sedli, abychom si odpočinuli. Ale ouha! Co se nestalo?! Začali jsme si povídat... A jak už to bývá, vydrželi jsme u toho až do brzkého rána...

Sobota 18. 11. 2006

Tý jo, deníčku, to byl super den! Ale teď pěkně od začátku, protože toho bylo opravdu HAFO.

Dopoledne? To se mi líbilo i přesto, že jsem ho celé propracovali. Kluci tím, že vyklízeli garáže a nám, holkám, bylo souzeno mýt, čistit a leštit koupelny a záchody (dokonce jsme se mohly podívat i na pánský;-).

Během dopoledne také dorazil zbytek naší party a všichni jsme se po obědě vrhli nejdříve na nádoby a po menší pauze i na akční hru s krásným poetickým názvem – Latrina. Ta byla

poměrně zpestřena tím, že jsme na sebe téměř neviděli, protože nám do Jizerek poslal Krakonoš hustou (a to v pravém slova smyslu) mlhu. Jelikož jsme u toho běhali, bylo nám i přes nízkou teplotu poměrně teplo.

Ale přece jenom bylo teplo „domova“ lákavější, takže netrvalo moc dlouho a všichni jsme se uvelebili na koberci v krásně vyhřáté „kapli“. Zbytek odpoledne jsme prohlubovali naše vztahy. Dozvěděli jsme se o sobě spoustu nových a

zajímavých věcí. Třeba, která vlastnost se nám na kom líbí, a která pro změnu ne. Nebo také plány (nebo spíše přání) o následujících 15 letech.

Po mši a večeri jsme se opět „spolčili“. A pak jsme se vydali na dalekou „štreku“ až do Litomyšle - na Celostátní setkání animátorů, kterého se mnozí z nás účastnili a v tu chvíli jsme o něm měli možnost shlédnout skvělý dokument. A pak? No, přece jako obvykle! (tzn. povíдали jsme až do rána).

(Dokončení na straně 7)

(Dokončení ze strany č. 2)

Ve farnosti Chotěboř jste založil centrum pro postižené. Jak jste se ke službě s postiženými dostal?

Tady musím trochu korigovat. Nebyl jsem to já, kdo založil centrum pro setkávání zdravých a postižených, ale spíš jsem byl tomu velmi blízko, dá se říct ve středu dění. Oslovilo mě především to, že je to služba oboustranná. Nejenom my chceme dát trochu svého času, srdce, pochopení a praktické pomoci

„Lidé jinak obdarováni“.

postiženým, ale i oni nás mají čím obohatit. Snažil jsem se dávat této iniciativě ve farnosti prostor a tak mohlo vzniknout toto dílo. Snad název centrum je přeci jen trochu vzosný, poměry jsou zatím poměrně skromné, ale doufejme, že s Boží pomocí se to v centru setkávání a pomoci ještě víc rozvine.

Před 14 dny jste byl na setkání se zakladatelem komunity Archa s Jeanem Vanierem /žánem vanijérem/. Jaké toto setkání bylo? Mohl byste nám říci něco o této komunitě?

Setkání se uskutečnilo v Košicích na Slovensku a účastnilo se ho asi 400 lidí /zdravých i postižených/, včetně 4 kněží. Mši sv. na úvod setkání celebroval dokonce košický biskup Alois Tkáč. Setkání proběhlo v opravdu přátelské a radostné atmosféře, kterou umocňovala přítomnost zakladatele mezinárodní komunity Archa. Je jím již zmíněný, dnes 78 letý kanadaňan Jean Vanier, žijící už několik desetiletí ve Francii. Z celé jeho bytosti vyzařuje pokoj, dobrota, pokora a ohleduplnost. Jeho cesta k tomuto povolání začala před 42 lety, když se rozhodl pro život s dvěma postiženými muži ve společné domácnosti, samozřejmě spolu s Ježíšem a pro uskutečňování, žití jeho evangelia lásky. Dnes je tato komunita rozšířena hlavně ve Francii, ale také v Irsku, Německu, Polsku, Kanadě, USA, Austrálii a možná i jinde.

Na tomto setkání mě mimo jiné oslovilo, že lidem s postižením se zde říká: „lidé jinak obdarováni“.

Jak se Vám zatím líbí v našich farnostech:o)?

Jsem zde zatím krátce, ale nemohu si stěžovat, myslím, že jsou zde dobří lidé a dobře se mi spolupracuje.

Co si přejete k Vánocům:o)?

Především, abychom byli otevření pokoji, radosti a lásce, pro kterou se Ježíš stal člověkem a chce nám ji přinést.

Co byste chtěl popřát čtenářům našeho občasníku?

Přeji, aby z řádků, které se zde objevují a budou objevovat, mohli čerpat povzbuzení, širší rozhled o dění ve farnostech, a také aby se nebáli sdílet o tom, co je oslovilo, co hýbe jejich srdcem a myslí.

Milý otče, děkujeme Vám za rozhovor a přejeme Vám radostně prožitě svátky narození našeho Spasitele v našich farnostech a hodně milostí, darů a zdraví do Vaší služby.

- JenLuk -

Společné spolčo u Válkových 2. prosince

Popravdě řečeno, skoro do poslední chvíle jsem nevěděla, co od toho s spolča mám čekat... a to i přesto, že jsem ho měla na starosti :-). Všechny přípravy proběhly tak nějak rychle a já si pořád nebyla jistá, jestli všechno vyjde alespoň zčásti podle mého plánu.

Několik dnů před konaným spolčem jsem rozesílala e-mail s upoutávkou, ve kterém jsem záměrně neprozradila jméno hosta (to aby bylo nějaký překvápko a ne, že bych to sama nevěděla...) Z hosta se nakonec vyklubala týmačka z Příchovic Lucka Vítková, která nám pověděla něco o svém zajímavém životě.

Potom dle mého přání následovalo občerstvení a popovídání si s kým jen člověk chtěl. Moc tu chci poděkovat Mařence, že si pro nás potom, co jsme se dosyta najedli, připravila fakt bezva hru, při které jsme se i sami o sobě mnoho dozvěděli. Následovalo informační okénko, ve kterém se realizovali zejména bratři Lukšovi, a potom už začal Vítek s interpretací slovička "Kdo vidí mne, vidí Otce..." (Jan 14,9), takže máme minimálně do následujícího spolča podle čeho žít. Potom jsme si trochu netradiční formou popřáli do nového církevního roku, toho dne byl totiž církevní Silvestr.

A po závěrečné modlitbě jsme se zlehka, pomalu a klidně rozcházeli do n a š i c h d o m o v ů . Chci tu zejména poděkovat Válkovým za pohostinnost a hlavně Bohu za to, že mě už poněkolkáté nenechal ve štychu a zařídil bezva spolčo, ze kterého jsem měla velkou radost.

-TerPo-

Evangelizace aneb spolčo starších v sobotu 18. listopadu v Peřimově u Lukšových

Maruška Lukešová přečetla motivační příběh a pak už se diskutovalo. Zkusmo jsme vyčíslili kolik kdo přivedl duši do "ovčince" a musím přiznat, že zrovna závratná čísla to nebyla:-). Nedošli jsme tedy k záporným číslům, která by znamenala opačnou situaci, tedy to, že jsme někomu dveře do "ovčince" nejen neotevřeli, ale naopak přibouchli. Mnohdy se člověk musí uspokojit i s "nulou", tedy s tím, že obhájil svoji viru sám před sebou.

Bylo velmi zábavné vyslechnout jak probíhá evangelizace v případě, že na VŠ koleji bydlí 5 zbožných a pouze jeden bezbožný, který si pak musí připadat tak trošku jako ňouma, když celý den slýchá o dění na webových stránkách spolča, že je čas na ranní modlitbu nebo že je zrovna poledne, a to už je čas na modlitbu Anděl Páně...(trochu přehnané:o)-pozn. Jendy Lukše). My ostatní máme asi opačnou zkušenost, často býváme jedinými hlasateli Kristova evangelia ve společnosti spolužáků nebo spolupracovníků...

Závěr spolča je jednoznačný, evangelizace má smysl, asi hned tak nikoho neobrátime, ale můžeme ho alespoň nasměrovat správným směrem. Stačí, když ho budeme milovat a Bůh už si ho obrátí sám.

Motto: "Dřív jsem si myslela, že musím lidi obracet. Dnes už vím, že stačí když budeme člověka milovat, Bůh už si ho obrátí sám..." (Matka Tereza nebo Terezie z Lissieux, zde volný překlad Lidy Žalské).

-LeTo-

Kucí vopálený

Věc se má tak...v Nové Pace se neskáče jenom do krámu pro basu Novopackého Broučka, ale před druhou nedělí adventní se tam na popud místního spolča a skautiků skákalo také hodně vysoko do vzduchu. Totiž nadšené volejbalové týmy z okolí tam místním borcům v rudých trenkách a bílých tilkách

obsadili sokolovnu, aby se tam mohl uskutečnit adventní turnaj ve volejbale. Co bychom to byli za spolčo, abychom taky nedali do kupy nějaký ten team.

A konečně po deváté hodině ranní Jana T. zavelela a začalo se hrát. Bum, bác, smeč, bloky, prase, out, nene ještě teď se práší... No prostě hrálo se velkým styly. Co se týče týmů, tak ty by se daly spočítat na prstech jedné ruky, ale co se týče srandy, tak té jsme si užili tolik, že by se nedala koncentrovat ani do místního klášterního kostela. Poté, co se dohrál systém „každý s každým“, se spočítaly šrámy a body a z nečekaného vítězství se mohli radovat jičínští ostřílení borci, kteří však používali doping...požehnáni od kněze (P. Petr Šabaka byl totiž součástí jejich týmu), což určitě rozhodlo. Aby to těm poraženým nebylo líto, tak nám Petr po závěrečné modlitbě udělil také požehnáni a tím to vše skončilo....

Ale to bychom si neříkali křesťanská mládež, abychom ještě něco nespáchali! Tak jsme tam pak do absolutního vyčerpání ještě kopali do sebe, do stěn a občas také do míče...fotbálek, to je prostě věc!

Každopádně si myslím, že se tato akce vydařila a těším se za rok na repete! Takže díky Pane a pořadatelé za pěkné prožitý den! S pomocí Boží a s nějakou tou „korupcí“ to snad příště vyhrajem!

- Pěťa L. z ambiózního jilemnického týmu....chcete-li ze spolča Vavřineček....no prostě KUCÍ VOPÁLENÝ:-) -

Římskokatolická farnost Mříčná Vám všem chce popřát krásné vánoční svátky. Ať tyto svátky napomohou k tomu, abychom více mezi sebou poznali a pocítili vzájemnou lásku. Ať radost z narození malého Ježíška přinese radost do našich dnů. Přejeme Vám také hodně zdraví, Božího požehnání, radostí a úspěchů do roku 2007.

Boží mobil je stále na příjmu,
nikdy se neozve hlasová schránka,
nikdy nemá obsazeno,
nikdy není mimo dosah vln,
a navíc komunikace je zcela zdarma,
vlastně – stojí jen chvíli našeho ZASTAVENÍ.

Ať se Vám v této uspěchané době daří často zastavit!

- mříčenští farníci -

Srdečně Vás zveme na pravidelné nedělní bohoslužby v 7:45 v kostele sv. Kateřiny ve Mříčné nebo nyní o Vánocích.

Pořad bohoslužeb o Vánocích 2006 v kostele sv. Kateřiny ve Mříčné:

24. 12. 2006 (neděle) Štědrý den – tzv. „půlnoční mše svatá“ **v 16:00 hod.**

25. 12. (pondělí) Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – mše svatá **v 7:45 hodin.**

26. 12. (úterý) Slavnost sv. Štěpána, prvomučedníka Vánoční koncert **v 18:00 hodin**

31. 12. (neděle) Svátek Svaté Rodiny + poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku – mše svatá **v 7:45 hodin**

1. 1. 2007 (pondělí) Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE, Nový rok, Světový den modliteb za mír – mše svatá **v 10:45 hodin**

6. 1. 2007 (neděle) Slavnost Zjevení Páně (sv. Tři králové) – přeloženo ze soboty. Mše svatá **v 7:45 hodin.**

Děkujeme všem, kteří jste přispěli na opravu 1. etapy kostela. V příštím roce opět pokračujeme a děkujeme za Vaše případné dary buď osobně, v kostele anebo na účet **1261614339/0800** (prosíme uvést, že je to na mříčenský kostel). **Děkujeme!** Na požádání Vám vystavíme potvrzení o daru.

Římskokatolická farnost Mříčná a Obecní úřad
ve Mříčné Vás srdečně zvou na

Vánoční koncert,

který se uskuteční na svátek svatého Štěpána
v úterý 26. prosince 2006 v kostele sv. Kateřiny
ve Mříčné v 18 hodin.

Účinkují:

Hornobranské trio

Jaroslav Dejmeš - varhany

Helena a Jaroslav Neubertovi – violoncello a hoboj

Zpěv

Marie a František Koudelkovi

Martina Dejmková

Jan, Petr a Ivana Lukšovi

Flétny

Leonka a Pěta Hauschwitzovi

Vstup dobrovolný

Výtěžek bude věnován na opravu kostela.

